

[Oluf Pedersen.]

for, hvor store forpligtelser man vil gå ind i. Jeg synes derfor, det er en meget farlig lov at vedtage. Er det ikke således, at det er finansministeren alene, der har afgørelsen; sagen skal ikke for i rigsdagen? Vi har ellers grundloven, som siger, at ethvert lån skal godkendes af rigsdagen, ikke sandt? Og så vedtager rigsdagen her en lov på ganske få linier, som kan medføre forpligtelser til meget store beløb — det kan måske dreje sig om mange milliarder! Det forekommer mig sådan rent umiddelbart, at det er uforvarligt, det man her er inde på. Der må kunne findes andre fremgangsmåder.

Jeg vender mig ikke mod de forpligtelser, man har indgået, idet jeg ser således på det, at hovedforpligtelsen oven i købet er nødvendig og må opretholdes, men jeg synes, det er urimeligt at give en sådan ubegrænset garanti.

Finansministeren (Thorvil Kristensen):

Det er rigtigt, at det er ret store beløb, det drejer sig om, men jeg tror ikke, det ville være praktisk muligt at sætte nogen bestemt overgrænse. Det er jo ikke således, at disse ting går udenom rigsdagen. Jeg kan nævne, at oversigter som dem, jeg her har antydnet, løbende bliver tilstillet folketingets finansudvalg, der altså er i stand til at følge udviklingen. Iøvrigt kan hele befolkningen jo gennem nationalbankens månedsbalance i store træk få et indtryk af, hvordan det går, og gennem rigsdagens vareforsyningsudvalg og på anden måde følger rigsdagen jo hele vor handelsudvikling og derigennem også vor valutasituations udvikling. Så der er ikke tale om, at rigsdagen ikke kan følge, hvad man her er inde i.

Jeg må måske minde om, at hvis vi ikke havde en lov som denne, ville det medføre, at nationalbanken selv skulle bære den pågældende risiko. For staten spiller det i og for sig ikke nogen væsentlig rolle, om forholdet er ordnet på den ene eller den anden måde, da man naturligvis ikke kan lade nationalbanken gå konkurs. Så det ville alligevel blive staten, der ville komme til at betale; men det ville naturligvis ikke se godt ud, om landets seddelbank fik sin økonomi rystet. Jeg tror da, det er et praktisk og overfor udlandet hensigtsmæssigt system, der her opretholdes.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ydelse af brændselshjælp til arbejdsløshedsforsikrede.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3527; fremsættelsen findes i tidenden sp. 1222).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensen):

Det foreliggende lovforslag er enslydende med et lovforslag, som sidste vinter var til behandling i det høje folketing. Lovforslaget var dengang fremsat af min forgænger som socialminister, det nuværende ærede medlem hr. Strøm, og som man vil erindre, blev lovforslaget vedtaget af et stort flertal her i det høje folketing.

Siden da er der sket væsentlige ændringer på arbejdsløshedsforsikringens område. Der har i tiden siden da været ført forhandlinger i et udvalg — jeg har lov at sige lange og trange forhandlinger —, hvor man bl. a. drøftede spørgsmålet om en forbedring af børne- og forsørgertillægget indenfor arbejdsløsheds-kasserne. Samtidig havde man forhandling om at stille 15 mill. kr. ekstraordinært til rådighed for arbejdsløsheds-kasser, der var i vanskeligheder. Hele dette lovkompleks, disse forbedringer, blev gennemført med et stort flertal bag sig. Men hvis man søger at gå de stedfundne forhandlinger og ordførertalerne efter, vil det fremgå meget tydeligt og klart, at forudsætningen for at gennemføre disse forbedringer på arbejdsløshedsforsikringens område var, at så måtte man også kunne klare sig fremefter, om ikke ganske ekstraordinære ting trængte sig på. Det var forudsætningen, at arbejdsløshedsforsikringen så måtte hvile på de da fastlagte bidrag fra det offentlige side, og en eventuel regulering — understregede man stærkt — måtte finde sted gennem en forhøjelse af medlemskontingentet, om en forbedring af kassernes økonomi skulle bringes tilveje.

Jeg tør også påstå, at det var et bæredygtigt grundlag for arbejdsløsheds-kasserne, man her var nået frem til, og jeg er ganske sikker på, at man sagligt set har ret til i dag at understrege, at rigsdagen i høj grad